

nelle, dette Ministeriums Afgang. Dette Spørgsmaal er dødt, ude af Verden; dette staar nu anerkjendt efter denne Udtalelse af den ærede Ordfører for Flertallet, anerkjendt af dette Folkething. Hvad bliver dødt dermed? Ja, det bliver mange skarpe og stærke Ord af det ærede Medlem selv (Hofstein-Bedrebor), Ord, som jeg ogsaa havde Ret til at stole paa ikke vare Ord hen i Luften, Ord af den Bestaafenhed, at havde jeg ikke stolet paa dem, vilde jeg aldrig have været med til, umulig have kunnet været med til, at handle, som sket er, hvis jeg ikke havde stolet paa, at de Ord betød et Standpunkt, man ikke saaledes løst hen vilde forlade. Man kan maasse sige, at det ærede Medlem har Ret til for sit Bedkommende at erklære døde alle de Ord, han har udtalt mod dette Ministeriums Ret til at forblive, død den Adresse og dens Ord, han for et Par Aar siden var Ordfører for, og alle de øvrige Forslag og Beslutninger lige siden dette Ministerium kom til Møret. Han kan maasse have Ret, og dog betvivler jeg det; han har ikke Ret lige overfor mig til uden Bærel, uden Valgdagens Godtgjeldelse at tage sin Underskrift, sine Udtalelser, der ere faldne Side om Side med mine i den parlamentariske Kamp, tilbage. Det mener jeg ikke, det ærede Medlem har Ret til rent personligt. Derom vil jeg ikke nærmere strides, men det ærede Medlem gaar langt videre. Det ærede Medlem erklærede dødt, hvad hans Kolleger her i Oppositionen har erklæret, hvad de har udtalt mod dette Ministeriums Forbliven, om dette Ministeriums Afgang. Han maa jo have Ret til det, siden han gjør det, og gjør det i saa høitidelige, saa bestemte, uimodsigelige Udtryk. Han begraver dermed ethvert parlamentarisk Krav og saa dette, der gaar ud paa at sjerne et grundlovsbrønderigt Ministerium. Har han Ret til at erklære dette dødt i de tusinde, ja Sneve af tusinde Medborgeres Sind, hvor det Spørgsmaal netop er blevet levende, fordi dets Fyldestgjørelse for dem betød Frihedens Seir. Død paa Læben er alle de Taler, der ere holdte ogsaa af den Opposition, paa hvis Vegne det ærede Medlem har erklæret den parlamentariske Kamp for død. Død paa Befolkningens Læber alle de Hurraer, som af et godt Hjerte ere givne for det Samme; thi saavidt jeg erindrer, har der lydt mange tusinde Hurraer ikke ganske hen i Luften, fødte af det varmeste og oprigtigste Sind, for — jeg tør vel bruge denne historiske Betegnelse —: Ned med Estrup. Det er erklæret dødt. De Redaktører, der have skrevet deres opflammende Artikler om, at Alle skulde samles for at værne Forfat-

ningen mod dette Ministerium, og at dette Ministeriums Vedbliven var Beteegnelse for, at Provisorismen fremdeles sad til Højborgs i Danmark, selv om det ikke til enhver Naarstid slog ud i særlig Frugt — de Herrer Redaktører maa — der er jo dem, som allerede have gjort det — kalde alle deres Artikler tilbage. Der er dekretet her fra Salen i Flertallets Navn: Det er dødt. Efter det er altsaa Ministeriet anerkjendt i den Forstand langt stærkere og Kongens Ret til uden Hensyn til Befolkningens Tarv at vælge sine Ministre, som han vælger Kammerherrer, anerkjendt langt stærkere, end jeg hidtil har hørt det anerkjendt selv fra de Høiremand, som have nærmere Kjendskab til Konstitutionalismen. Jeg beder dem sammenligne den Tale af det ærede Medlem med f. Ex. den Tale, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein) holdt i Fjor om det samme Hensyn, der nødvendig maatte tages ved Udnævnelse af Ministre under en konstitutionel Forfatning, om at dette, at udnævne og afskedige var ikke det Samme som frit at vælge, saaledes at vi Intet havde at sige dertil, og desuden vide vi jo, at den konstitutionelle Konge er Konge i Førelse med en ansvarlig Mand, i dette Tilfælde den nuværende Conseilspresident. Det er de vigtigste Udnævnelser og Afskedigelser, der finde Sted i Embedsklassen fra øverst til nederst; og det skulde være som en Hofbestilling, der er os aldeles uvedkommende? Den Indrømmelse skulde vi nu et Dieblit gjøre Ministeriet, Reaktionen, Hoffet, Landsthinget. Men, mine Herrer, det er ikke blot det, der er dødt, hvad der er sket i denne Kamp siden 1885. Men det ærede Medlem har med denne Erklæring erklæret dødt deres Program af 1870, Forsnyelsen deraf i 1872 og alle de derhenhørende Resolutoner lige til deres Adresse her i Salen i 1885, en Række, som jeg ikke nærmere skal betegne og heller ikke nærmere oplyse Ordlyden af, saa lidt som Ordførernes Bemærkninger i den Henseende. De ere ikke mine, men Ordførernes for det nuværende Flertal i Oppositionen. Alt dette erklærer det ærede Medlem med det Samme dødt. Dette tilbage, og gaa De fremad, skabe de os en Fremtid, for hvilken Kongen uden Hensyn til Rigsdagen kan udnævne og afskedige sine Ministre og uden Hensyn til Rigsdagen beholde dem uden Afskedigelse, saa længe han vil, hvorledes Ministeriet end bærer sig ad. Dette vil staa fast, naar det erklæres overfor dette Ministerium, thi noget værre Ministerium kunne De vel næppe tænke Dem. Jeg gad vide, hvad Forfatning vi der-ved ville skabe det danske Folk. Det er en